

1. KAPITOLA

EDDIE

Nevyhľadávam problémy. Ani nemusím.

Problémy si ma vždy nájdu aj samy.

Keby sa s tým spájali peniaze, možno by mi to tak neprekážalo. Niektorí ľudia sa stanú právnikmi v nádeji, že veľa zarobia. Prachy sú fajn, nechápte ma zle. Napchaté vrecká mám rád presne tak ako všetci ostatní, ale zároveň chcem v noci normálne spať. Čím viac máte peňazí vo vrecku a čím viac svinárov vypustíte na ulicu, tým horšie spávate. Bohatstvo advokáta, ktorý robí trestné právo, sa dá merať podľa bankového účtu a podľa váhy vecí, ktoré mu ťazia svedomie. Až do toho dňa, toho magického dňa, keď to takému právnikovi jednoducho začne byť jedno. Odvtedy sa už bohatstvo meria len prachmi a dá sa užívať bez toho, aby sa človeku pri tom plietlo do cesty svedomie.

Ja som sa po tej ceste nikdy nevybral. Obhajoba vinného klienta bola u mňa vždy proti pravidlám. To zo mňa robí buď najhoršieho, alebo najlepšieho obhajcu na svete, závisí to od uhla pohľadu. Síce som sa nad tým občas zamyslel, ale bral som to tak, že ak by som bol ozaj na mizine, stačilo by mi na víkend zakotviť pri hráčskych stoloch v Las Vegas a mal by som dosť na preklenutie zlého obdobia. Minulosť profesionálneho podvodníka sa človeku zide, keď sa načas minú trestnoprávne prípady. Momentálne sa mi však darilo. Moja nová partnerka Kate Brooksová bola hotová kúzelníčka. Väčšinou vytriasala prachy z klobúkov veľkých právnických a iných firiem v kolektívnych žalobách za sexuálne obťažovanie. Šlo jej to až diabolicky dobre. Plus naša vyšetrovatelka Blochová, ktorá sa ku mne pripojila spolu s Kate, bola asi to najvynaliezavejšie súkromné očko, aké som kedy stretol. Blochová a Kate sa priatelili od detstva a to dosť pomáhalo roztopiť Blochovú. Blochová toho totiž veľa nenahovorila. Väčšinou sa zhovárala s Kate. Niežeby sa nesprávala

priateľsky – keď mala čo povedať, tak to povedala, a vždy sa ju vyplatilo počúvať.

Moja trestnoprávna prax prekvitala. Harry Ford, newyorský sudca na penzii a momentálne môj právny konzultant, rokoval v kancelárii s klientmi, kým ja som si zodieral podrážky na Center Street a v budove brooklynského súdu. Harry dával prednosť kancelárskym priestorom, aby sa mohol venovať svojmu psovi Clarenceovi, z ktorého sa stal prakticky úplne firemný inventár.

Jediné, čo nám ako novej firme chýbalo, bola dobrá sekretárka, ktorá by dvíhala telefón, zapisovala a organizovala nám život. Právnici bez dobrej administratívnej podpory nestoja za nič a väčšinou nemajú ani polovicu rozumu ako ich sekretárky.

Kate už uverejnila na internete inzerát, že hľadáme sekretárku do právnickej firmy, a preberala žiadosti. Dnes ráno sa mal k nám niekto dostať na pohovor a Kate pri tom chcela mať aj mňa. Boli sme partneri, všetko sme si delili fifty-fifty vrátane rozhodnutí, dobrých či zlých. Pohovor mal byť o štvrti na desať. Sídliť sme v Tribeci, rovno nad tetovacím salónom. Kate túžila po kanceláriách v nablýskanom mrakodrape neďaleko Wall Street – samé sklo, borovicové drevo a koža. Ja som na takom mieste nedokázal pracovať a Kate sa nado mnou zľutovala, dovolila mi prenajať nám blchárňu nad tetovacím salónom s názvom Stinkin' Ink.

Kate si s Blochovou posúvali hromady papierov okolo kopírky, Harry sedel na gauči v malom priestore recepcie a pri ňom bol Clarence. Nedávno kúpil Clarenceovi nový hi-tech obojok s lokalizátorom na báze GPS. Teraz sa už desať minút bezúspešne pokúšal tento zázrak techniky aktivovať. Ja som presviedčal kávovar, aby vyprodukoval niečo, po čom mi z časa nezlezú tri vrstvy kože, keď dole zabzučal zvonec.

„Eddie? Otvoríš tie dvere? Stavím sa, že je to Denise,“ ozvala sa Kate.

„Kto?“

„Denise Brownová, žiadateľka o miesto sekretárky. Nečítal si jej životopis?“

„Ty si mi dávala nejaký životopis?“

„Minulý týždeň. Pravdepodobne ti stále leží na stole.“

Nepamätal som si, že by som ho čítal. To neznamená, že som ho nedostal. Administratíva je moje slabé miesto.

Tlačidlom som otvoril vchodové dvere a čakal som nad schodiskom.

Začul som ťažké kroky a zamyslel som sa, či má Denise na nohách baganče. Nahol som sa nad zábradlie. A hore schodmi som uvidel vychádzať posledného človeka na svete, ktorého som teraz túžil zazrieť.

Mal na hlave klobúk, oblečený bol v starom sivom plášti, ktorý mu určite darovala dnes už nebohá partnerka, pretože nič iné by neospravedlnilo, že ho stále nosí. Pod plášťom mal oblek na mieru a v obleku bolo naprataných osemdesiat kilogramov čistého darebáctva.

„Ak neprichádzate žiadať o miesto sekretárky, obávam sa, že budete musieť odísť,“ povedal som.

Vyšiel po schodoch až celkom hore, nadvihol si klobúk a venoval mi úsmev, ktorý mi pripomenul krokodíla tesne predtým, ako mi odhrýzne kus zadku.

„Moje sekretárske zručnosti už nie sú, čo bývali,“ povedal.

„Viete písať všetkými desiatimi a variť kávu? Ak áno, miesto je vaše. Neplatíme dobre, ale robota je ešte horšia.“

„Prišiel som kvôli robote, Eddie. No nemá nič spoločné s písaním všetkými desiatimi. Smiem vojsť?“

Volal sa Alexander Berlin. Keď som ho naposledy videl, pracoval pre ministerstvo zahraničných vecí. Vraj sa odvtedy mihol všelikde inde – v CIA, NSA, na ministerstve spravodlivosti. Bol to profesionálny vybavovač a špecialista na čierne operácie, ktorý ohýbal zákony, aby vydobyl to, kvôli čomu ho práve zamestnávala tá-ktorá inštitúcia federálnej vlády. Vedel, kde ležia pochované mŕtvolky, ktoré má na svedomí vláda. Ak mal pre mňa nejakú robotu, tak som o ňu nemal záujem.

„Nepotrebujem robotu. Nech je akákoľvek, moja odpoveď bude znieť nie.“

„Ešte ste si nevypočuli, o čo ide. Pusťte ma dnu na desať minút a jednu šálku horúcej kávy. Ak vás nepresvedčím, okamžite odídem. Bez urážky. Bez zatrpknutosti.“

„Myslím si, že je predčasné tvrdiť, že nezatrpknete, keď ste zatiaľ neochutnali moju kávu. A moja odpoveď sa vám nebude páčiť. Nemám záujem, Berlin.“

Vonku očividne pršalo. Jeho starý plášť bol premočený a na schodiskový koberec z neho kvapkala voda. Zatiaľ sme nemali čas dať vyčistiť koberce a voda z jeho pláštá začínala na špinavej ploche vytvárať čisté miesto.

„Vypočujte si ma, Eddie. Prosím,“ povedal Berlin.

„Najskôr chcem vedieť jeden dobrý dôvod, prečo by som to mal urobiť.“

Berlin si zložil z hlavy klobúk, pozrel na mňa spod ťažkých mokrých viečok a povedal: „Lebo ak si ma nevypočujete, tak sa jeden devätnásť-ročný chalan stane obeťou vraždy.“

„Vraždy? Kto ho zavraždí?“

„Prísne vzaté, ja.“